

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide •Danica• dan poprej.

Točaj XLIX.

V Ljubljani, 24. prosinca 1896.

List 4.

Věčna molitev pred S. Rešnjim Telesom.*)

Velika je današnje dni moč luciferjeva: hudobije o katerih beremo po raznih časnikih, niso več zgoli človeške, prav satanske so pogosto. Nečloveško je sovrašтво do sv. Očeta, kateri nikomur nič hudega in nič žalega ne storé, marveč vse hočejo pripeljati k spolnovanju božje postave in s tem k pravi sreči; nerazumljivo, prav diabolčno hudobno je sovrašтво do škofov in do najzadnjega vnetega dušnega pastirja na najslabši fari. Povsod ima lažnik od začetka svoje službanike, da rujejo zoper vse, kar je svetega, božjega in cerkvenega. Tako zvani olikani svet je većinoma sovražen veri, cerkvi in njenim služabnikom; sovražne so večkrat postave, sovražni časniki, sovražno je leposlovje, ktero v liberalnih rokah tega imena že ni več vredno itd. Liberalizem je svet že tako okužil, da je tudi medsebojno zaupanje oslabelo. Da se brezverni socijalizem tako hitro širi in šopiri, da svet tiči v orožji, napravlja ogromne stroške, sprija in pohablja mladeniče v najlepših letih in se tako ljudstvo vodi k nezadovoljnosti, — tudi v tem se kaže vpliv duha teme. Groza je človeka, ko bere kako satansko sovražijo frama-soni Boga in Kristusa v najsv. Zakramentu. Tamni oblaki zbirajo se nad človeško družbo. Kaj bo sad tega? Mir, sreča in blagostanje pač ne. Bogu narodi niso hoteli, in nočejo služiti, zato jih Gospod prepušča trinogu temote, ki je mnoge obsedel in jih hujska zoper pravične. — Zoper tega duha temè kličemo na pomoč sv. Mihaela v pretresljivi molitvi po sv. maši, naj on „satana in hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, v peklenško brezno pahne.“

Kaj je storiti nam v tej dobi? Ako je še iskrica ljubezni do Boga in do bližnjega v nas, zbirajmo se in zbirajmo ljudstvo pri Jezusu v sv. Zakramentu, da obrišemo zapljuvano obličje, kakor je storila nekdaž Veronika. Kako prav razumevajo duha sedanjega časa duhovni zlasti po Švici in po nekterih nemških deželah! Kako veliko število jih pristopa v bratovščino „Sacerdotum Adoratorum.“ Kako hitro se širi vedno česčenje sv. R. Telesa, kakor da bi pred hudo uro hoteli varno spraviti, kar je še mogoče. Ta vzgled nas mora vneti in potegniti za seboj. Bratovščina sv. R. T. je pri nas že dolgo vpeljana, naj se poživí — toda poživiti mora se najprej posebej pri nas duhovnih samih. Z evharističnim delovanjem obvarujemo sebe in vernike mnogo časnih nesreč in nesreče večne ter si zagotavljamo pomoč Božjo, kajti o sveti Evharistiji se smé reči: „Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa.“ „Vse druge dobrote so z Njo k nam došle.“

Kako lepo vedno česčenje napreduje v nemških deželah, ne samo po dnevi, tudi po noči, res da, cele noči molijo pred sv. R. Telesom, in to ne kar ženske, ampak tudi sami moški. Taki moške se pri nas pogrešajo. Kdaj se bo pri nas vpeljalo vedno česčenje, da se bo molilo vsaj po jedno nedeljo v mescu, ali pa vse nedelje! Prav da, tudi to se bode zgodilo takrat, kadar nam bo ljubezen do Jezusa prešinila serce! Lep začetek je že storjen; že se po cele nedelje moli v Lešah, v Goričah, na Gori, pri sv. Gregoriju, namerava se v Černomlju in tudi drugod.

Ako ima kdo kake pomislíke zoper to, naj prebira razne spise o Evharistiji iz lanskega leta, in brez dvoma bodo ti pomislíki zginili in navdušenost za prelepo pobožnost se bo zbudila.

* Pro sacerdotibus praeprimis.

Prelepo knjigo imamo, po Walserju prirejeno za slovensko ljudstvo kakor nalašč za skupno češčenje. Tu je vse tako vravnano, da se more skupno moliti in da se ložej moli počasi ter se ob enem premišljuje, tiskan je skoraj vsak stavek posebej. Prav ta knjiga, upamo, bo mnogo pripomogla za skupno češčenje.

V društvu „Sacerdotum Adoratorum“ jih je zdaj 140: — lepo število, toda bo se gotovo kmalo pomnožilo: in ako vsi ti delajo z navdušenostjo, se nihče tej navdušenosti ustavljati ne bo mogel.

Bliska se, nastati utegne huda ura. Kdor se hoče rešiti, naj pribeži k sv. Zakramentu in naj stori, kolikor more, da se zbira okoli njega vse verno ljudstvo, kar ga je, da zadostuje za razžaljenja ter tolaži ranjeno Serce Jezusovo v sv. Zakramentu. To je Gospod želel že pred 200 leti, to želi dan dandanes ter obeta vsim varstvo v hudih stiskah. Naj se toraj trese tudi ves svet, pri Jezusu smo popolnoma varni: „Cadent a latere tuo mille, et decem millia a dextris tuis: ad te autem non appropinquabit.“ Kristus nas varuje. On nas brani, On nas osrečuje; toraj prosimo: Adveniat Regnum Tuum Eucharisticum!

— b —

Milosti po Mariji.

Znana je pobožna misel, da vse dobrote od Boga prejemamo po rokah Marijinih. To misel so že imeli sv. cerkveni učenci, kateri Marijo jednoglasno imenujejo delivko čeznatornih milosti. Jeli pa ta misel opravičena? Je. — Če pomislimo, da je Jezus po Mariji na svet prišel nam — Adamovim otrokom — zadobit zgubljenih pravic in milosti, nam je lahko jasno tudi, da nam enako te darove po Mariji hoče dajati. Na podlagi tega pobožnega mnenja se je tudi za časa krivovercev janzenistov osnovala neka posebna pobožnost in udanost do Marije Device. Začetnik te pobožnosti je pa zvel. Grinjon, apostol francoski, ki je v hudem boju proti janzenistom rešil tisoče in tisoče že zgubljenih duš. On je dalj časa premišljeval, ali res dohajajo vse dobrote po Mariji, in ko je naposled to spoznal, je na podlagi tega mnenja vvedel v katoliško Cerkev novo in pobožno češčenje do bl. Device Marije. Izdal je knjigo, v kateri najpervo razlaga cilj, ktereга mora vsak katoliški kristjan doseči. Našteva tudi pripomočke zaznamovane v sv. pismu, katerih naj se poslužuje, da doseže svetost, ki mora dičiti vsacega katoličana. Med drugim pravi tudi tako-le: „Prav težko pa je doseči ta cilj, akoravno se vsakdo poslužuje teh

pripomočkov, kajti vedno je zanj velika nevarnost, da ne bi zašel. Radi tega si naj pa prikerbi prijatelja, vodnika in branitelja, ki naj ga spremlja vedno, in kateremu naj se popolnoma izroči in ta varhinja je bl. Devica Marija.“

Vsled tega Marijo posebno častimo, njej se iz serca izročimo. Častimo jo pa po navodilih bl. Grinjona. Ta nas namreč uči, da vse storimo po Mariji, v Mariji, z Marijo. Vse kar koli hočemo delati, ali se učiti, darujmo Mariji, in ona nam bo sprosila velikih milostij pri Bogu. Zaradi tega moramo že zjutraj namen narediti, da hočemo vse molitve in dejanja Mariji darovati: ona pa da naj namen naš očisti vseh madežev in tako očiščenega našemu Odrešeniku izroči. Iz te primere se razvidi, da imajo dobra dela, ki jih Marija Jezusu izroči, veliko več vrednosti, kakor pa če jih mi sami prinesemo pred obličje Najvišjega.

Don Boskov epos.

Slavni pesniki vseh časov, kakor Homer, Virgil, Dante, Milton, so izumeli velik načert za epos ter so ga potem v živih in donečih spevih označili. Imenujemo pa tudi velika dela plastične umetnosti — pesmi. Tako imenujemo n. pr. mojstersko delo Rafaelovo: „Prepir zaradi sv. Zakramenta“ v Rimu pesem. Tako imenujemo tudi pesmi veličastna poslopja, katera je zidala vera naših očetov Gospodu Bogu; to so kamenite pesmi, kjer si sicer genij, da izrazi svoje misli, drug jezik izbere, kakor ravno besede in speve, a jih prav nič manj umetno in krasno ne predstavlja. Je pa še neka druga versta resnično epičnih pesnikov, ki predstavlja npravno poslopje z živo stvarino, to so ustanoviteljci držav in voditelji narodov, in oni, ki so dosegli tisto stopinjo, ki se sploh s človeško naravo doseči more, namreč ustanoviteljci naših velikih verskih redov, kakor sv. Benedikt, sv. Frančišek Asiški, sv. Dominik, sv. Ignacij. Ti veliki svetniki, od sv. Duha razsvitljeni, so doveršili velika dela, ki so bila primerna potrebam tistega časa, in ki so še vedno v življenji. Don Bosko je bil pesnik po njih načinu; razvidel je, da potrebujejo naši časi novih zavodov, in omislil si je velik načert; v svojem duhu je vredil snov, s katero ga je hotel izveršiti, da odpomore velikim verskim in socijalnim potrebam. Neznatno in zaverženo kamenje je hotel spremeniti v „drago“ kamenje, ki bi bilo vredno postati svetišče Gospodovo. Kot skrivnost in umeten stavbenik, še celo takrat, ko ni imel prav nič, in je le malo učencev prihajalo k njegovemu

pouku, se je zdel sebi samemu, da napravlja delavnice in učilnice, kamor hodi na tisoče rokodelskih učencev in dijakov; videl je, da se pripravljajo verski zavodi, videl je, da se vzdigujejo cerkve v velikih mestih in oddaljenih samótah. Izveršil je svoj epos v duhu, — in na posled je tudi našel vidljiv izraz, da ga pokaže vsem očém.

Ali ni 150 don Boskovih hiš 150 spevov njegovega umetnega eposa? . . .

Kdor sovraži in preganja duhovne, kliče nad-se šibo Božjo.

Pariški škof, ki je bil v posebni milosti pri kralju Ljudoviku VII, se mu je nekaj zameril. Ljudovik, ki je bil zelo nagle jeze, in je tega škofa doslej vedno z največimi častmi preoblagal, da bi si ga nase navezal, se je sedaj nad njim jezil, ker mu ni vsega po volji mogel delati in spremenil je poprejšnje svoje prijateljstvo v sovraštvo, ter je škofu vedne neprilike delal in ga preganjal zméraj bolj strastno.

Neke ostrejšje cerkvene naredbe so nadškofu zbudile tudi od druge strani nasprotnikov, in res se jim je bilo končno tako poneslo, da so ga z lažmi in zvijačami izdali posvetni oblasti, ktera je nadškofa oropala vsega premoženja.

Do tedaj je vse potpežljivo prenašal; toda on si je bil svest, da ne smé prepustiti cerkvenih posestev nasilstvu posvetne sile, in ko je brezvspešno nasprotoval in pretil, je kralja izobčil.

Kralj je bil po daljših obravnavah in po prošnjah in serčnosti sv. Bernarda in opatov ginjen, a tudi bal se je, da papež utegne poterditi nadškofovo izobčenje; zato je obljubil, da hoče verniti ugrabljeno cerkveno premoženje.

Pa ta dobra misel ni ostala dolgo, in ni imela vspeha. Kralj je začel znova krivično preganjanje proti škofu, cerkvenega premoženja ni hotel verniti in ni poslušal živega svarjenja sv. Bernarda in redovnikov, ki so v zboru presodili, da je kralj na krivični poti.

Sv. Bernard je podučil sv. Očeta o tih razmerah. Terdovratnost kraljeva mu je bila v pogubo. Sv. Bernard mu je s preroško neustrašenostjo napovedal, da naj pričakuje kazen, ker je zapustil pravičnega Boga; rekel mu je: „Vaš starejši sin Vam bode uzet in umerl bo nagle smerti!“

To prerokovanje se je kmalu spolnilo. Filip, naslednik Ljudovika VI, ki je bil že za kralja maziljen, in ki je bil svojemu očetu kakor tudi vsemu Francoskemu edino upanje, je umerl, ko je nesrečno padel s konja, l. 1131.

Dve leti po omenjenem prerokovanju namreč je jezdil 16letni princ v pariško predmestje. Kar pride pred konja domača šetinasta žival, konj začne odbijati, odverže jezdeca na vogelni kamen in ga stare pod svojo lastno težo. Polmertvega princa so prenesli v neko hišo, in zvečer je umerl. Nobeno pero ni zmožno popisati žalosti njegovega očeta, matere in prijateljev. To je bila kazen Božja za sovražno preganjanje višega pastirja.

(P. Fr. Ehmig „Gleichnisse“.)

Ti nepremišljeni psovatelj, zasmehovalec duhovnov, ki imaš sina, ki ga ljubiš, otroke, ki so ti pri sercu, se mar tudi k tej dogodbi posmehuješ? . . . Čez dve leti se je ulila solza Ljudoviku po zgubljenem sinu . . .

Solnčna pesem sv. Frančiška Asiškega.

Tvoja naj Bog mogočni in Gospod,
Vsaka hvala, čast in blagoslòv in slava,
Pred Teboj naj se pripogne vsaka glava,
Te samega časti naj ves človeški rod.
Kaj edino Ti si hvale, slave vreden,
Ki jedini pravi Bog si drug nobeden.

Zemski naj slave stvorovi Tebe vsi,
Z njimi brat še solnce, kateri na izhodu
Iz za gôr se zjutraj na nebeškem svodu
Nam prikaže, beli dan nam porodi;
Tvojo da spoznamo premogočno roko,
Da pred Tabo v prah mi padamo globoko.

Hvali moj Gospod Te bratec veter naj
In sestrice svetle zvezde brezštevilne,
Ktere si razverstil, kakor luči silne
Gor na nebni divni in brezmejni kraj.
Kakor da bi Ti Gospod moj gledal vbogi
Ljud, ki verno k Tebi kliče tu v nadlogi.

Tebe bratje zrak slave in veter naj,
Dež, oblaki, sneg in tudi strašna toča,
Sila vsa nebes, zemljo oživljajoča.
Tebe hvali vsa naj voda vekomaj,
Ktero zbral si Ti v globinah morskih mračnih,
Ki si v sinjih jo razpel višavah zračnih.

Hvali tudi ogenj vroči naj Boga,
Z njim pa tudi zemlja hvali naj Gospoda,
Ki nam živež in obilno daje ploda,
Ali vse nam le po težkem trudu da.
S tem nam kaže, da ni naša imovina,
Da nebesa prava so nam domovina.

Naj nebeškega slave Očeta vsi,
Krivde radi, ki prenašajo pravični,
Ne blepe po maščevalnosti resnični,
V sercih njihovih zavoljo Tebe ni
Jeze, njihovo ljubezen boš poplačal,
Po pravici boš jim njo z darimi povračal.

Hvali naj Te sestra hladna smert,
Ki bo vsakega od nas enkrat zadela,
Pa gorje mu, ktereга bo v grehu vjela
Smertnem, ker v prepad bo padel stert.
Blagor mu pa ki živi po tvoji sveti volji,
Živel ker bo ta na tvojem svetem polji.

Vsaka stvar naj samo Tebi daje čast,
Vedno Tebe samega naj moli žitje.
Naj časti, Ti služi vedno vsako bitje,
Saj smo vsi in vse stvari le Tvoja last.
Hvali in slavi tedaj naj vse Gospoda,
Čast mu se glasi od roda naj do roda.

Fr. Bl.

Ogled po Slovenskem in dopisi

Celovec. (Vabilo k družbi sv. Mohorja) Naši čč. gg. poverjeniki se morajo mnogo truditi, preden naberejo toliko število udov, kolikor jih je štela Mohorjeva družba v zadnjih letih in zlasti v ravno preteklem letu. Potem pa, ko dojdejo zapisovalne pole v Celovec, je mnogo dela, da blagajnik vse zneske vknjiži, vse ude pregleda ter nove zapiše v bratovske bukve in na podobice, pole pa vredi za imenik in natisk; a kaj še je dela potem, preden tiskarna ves ogromni imenik doverši! Da vse to dosežemo o pravem času, treba je, da novi in stari udje za goda pristopajo k družbi. Naj se to že zdaj godi; saj ne bo več dolgo, ko po družbenih pravilih nabiro končamo. Do dne 5. sušca je skrajni čas, do kterega imajo gg. poverjeniki doposlati vpisane ude in udnino; kdor se oglasi pozneje, nima pravice do vseh knjig po jednom goldinarju, ampak mora plačati za knjige po pravilih toliko, kakor po knjigarnah, in tu veljajo knjige od jednega leta še čez 3 gl. 50 kr.

Zatorej prav lepo prosimo častite naše poverjenike, vse duhovnike in rodoljube, naj ob vsaki vgodni priliki v cerkvi kakor zunaj cerkve zopet svojo zgovorno besedo zastavijo v korist Mohorjeve družbe in njenih udov, da nas letos ne bode nikakor manj, ampak kar mogoče še več od lanskega leta. Seveda bo to marsikje že težko šlo, zakaj v nekterih župnijah so — hvala Bogu — že na verhungu in ne morejo više, a z druge strani je le še dosti krajev, kjer bi se dalo še mnogo udov pridobiti, ako se ljudstvo bolje in večkrat opomni na Mohorjevo družbo ter se jim razložijo velike in mnogoverstne koristi, ki udom dohajajo iz nje. Gotovo duhovnik in vsak pošten človek z bridkostjo opazuje in ga v serce boli, ko vidi, kako neotesana je tu in tam mladina, včasih še celo starina, in koliko se nahaja pri ljudeh še res prave dušne gerdobe. Kaj storiti, kako opomoči? Eden najgotovejših pomočkov je Mohorjeva družba! Skušaj človeka zanimati za njene knjige, za njih berilo, pa ga boš ali ohranil nepokvarjenega ter ga še više olikal, ali pa mu boš premenil neugodno podobo v tako, da bo zopet človeka dostojna in naposled božja. V to delovati — kdo bi ne hotel, kdor ima serce na pravem mestu: duhovnik za svojo izročeno mu čedo, predstojnik za svoje podložnike, oče in mati za svoje otroke, gospodar za svoje domače ljudi!

Knjige izidejo iste, kakor so napovedane v „Glasniku družbe sv. Mohorja“ v letošnjem Koledarju. Večinoma so tudi že v stavku in deloma v tisku doveršene, le na „Zgodbah sv. pisma“ delujeta najbolj njih marljivi g. pisatelj in potem tiskarna, družbinega koledarja za l. 1897. pa se bomo kmalu lotili. Za zadnjo to knjigo prosimo gg. pisatelje še prav mnogih dušnih prispevkov.

Molitvenik „Marija Devica, majnikova Kraljica“ se dobi vezan v platno z rudečo obrezo po 40 kr., v usnje z zlato obrezo po 60 kr. doplačila.

Bog nam blagoslovi v novem letu Mohorjevo družbo tako, da bo Slovencem v časno in večno srečo, pa v veliko čast pred svetom! Torej ne nazaj — ampak le naprej!

V Celovcu, dne 16. prosinca 1896. leta.

Odbor.

Dunaj. (Dopis ģ jurista J. J., še zmeraj zanimiv, če tudi zakasnen.) Katoliški in židovski dijaki na Dunaju. C. kr. vseučilišče dunajsko štelu je po letopisu dunajskega mesta 3379 katolikov in 2045 židov. Avstrijsko prebivalstvo pa šteje nekako 36 milijonov katolikov in 2 milijona židov; Tedaj naj bi prišlo na 2045 judovskih dijakov najmanj 36000 katoliških dijakov, da ne bi bilo polagoma med kerščanskim ljudstvom preveč židovskih uradnikov, zdravnikov, sodnikov in učiteljev. Kakošen konec bo to imelo? Kakor je znano, pravi neki pregovor: „Številke dokazujejo“; morebiti zgoraj navedene številke niso dokazi, da sme vendar na kerščanski podlagi biti opravičeno sovraštvo proti žigovstvu?

Za šolsko vprašanje določil je krakovski katoliški shod naslednje resolucije: 1.) da morajo imeti katoliški otroci svoje lastne, od družih vér ločene šole in 2.) le katoliške učitelje; da naj se razlagajo vsi šolski predmetje v teh šolah z ozirom na katoliške verske resnice in da morajo vsa sredstva, s katerimi se deluje na um in s katerimi se slednji nraavstveno izobraža, svojo podlago imeti na katoliški etiki. Tretja in četerta resolucija tega oddelka zadeva versko vzgojo mladine na srednjih šolah in zahteva preosnovo vérskega podučevanja na srednjih šolah, kakor tudi pripravo dotičnega gradiva za veroučiteljske konference, nadalje vpeljavo verskega spraševanja v maturitetne skušnje, nasprotovanje zoper pogubo mladine zunaj šole od državnih in samozakonskih oblastev, preiskovanje dijaških stanovanj z učitelji, nadzorovanje posojilnih knjig, izpostavljenih reči itd. Končno prepoved obiskovanja nesramnih iger in javnih prostorov. Peta, učnim knjigam določena resolucija, smatra kot potrebno, da se vstanovi katoliško znanstveno društvo. Z namenom oživiti znanstvo v katoliškem duhu; da se razširjajo znamenita znanstvena dela, katera zagovarjajo cerkvene zadeve, da se rabijo v srednjih šolah za splošni zgodovinski pouk s katoliškega stališča pisane knjige. Šesta resolucija konečno želi, da naj se na obeh deželnih vseučiliščih predlaga za učitelje kerščanko modroslovje, ki naj bi poleg logike imelo tudi metafiziko v klasičnem smislu in etiko. Gotovo tudi za vse katoliške Avstrijce zelo imenitno določbo v šolskem vprašanji so sv. Oče papež Leon XIII. v svoji 31. maja letošnjega l. izdani okrožnici na prečastite škofo v severni Ameriki poslali, v kateri se jasno in določeno izrekajo za katoliške župnijske šole. V nji so poterrjene dotične, zelo napadane določbe cerkvenih zborov baltimorskih, kakor tudi vsi poprejšnji papeževi spisi o vsanovitvi in vreditvi katoliških ljudskih šol. Obiskovanje javnih brezvérskih državnih šol dopušča se po natanko določenih omejitvah in pogojih; v tej stvari imajo določevati preč. škofje. „Rim je govoril, stvar je rešena,“ ta nekđaj od sv. Avguština izrečena beseda bo brezdvomno srečno rešila šolsko vprašanje v Ameriki ter se v djanji pokazala od vseh zvestih katoličanov z neumorno gorečnostjo za pridobitev pravih katoliških ljudskih in župnijskih šol.

Rožnovenske Kraljice griček v Bosni. (Nekoliko zakasnjena poročila o bosenskih zadevah.) Obiskali so nas pred nekterimi tedni privatno gosp. biskop iz Banjaluke. Veselili in čudili so se, ko so osebnó videli, koliko se je od onega časa, odkar so tukaj bili o cerkveni vizitaciji in birmi, storilo za rimo-katoliško stvar zelo potrebnega. Oče

biskop bi radi mnogo in zdatno pripomogli z denarjem, pa so ubogi in imajo prav male dohodke, potreb v novi jako siromaški biskopiji pa prav obilno, ker ta nova cerkvena okrajina bila je pod 400letnim turškim jarmom silno ubožana, osobito revno pa še kerščansko rimo-kat. ljudstvo, s cerkvenimi ustanovami in napravami. V celi tej banjaluški novi biskopiji ni bilo zidane cerkve, bile so le slabe lesene ilov-nate kapele. V šumah (gozdih) in na samotnih pokopališčih, v slabih izbah in kletih opravljala se je služba Božja.

Po zavzetju Bosne ustanovljena bila je biskopija; zbog uboštva je biskop te biskopije apostolski upravitelj; ni bilo stoljne cerkve, ne biskopskega dvora, niti družih za biskopijo potrebnih stvari in naprav; zares uboga misijonska cerkvena okrajina! Ipak i ta uboga biskopija počasi napreduje; nove župnije, res ubogo misijonsko, se ustanovljajo; tu in tam se je koja dostojnija cerkev pozidala in postavili se čednejši svečeniški hramovi. Zatoraj, vidivši silno uboštvo in obilne potrebe v tej cerkveni okrajini, sem toliko pisaril, naznanjal, prosil in moledeval za cerkvene rimo-katoliške potrebe in to vse po pravi istini. Bil sem daleč okoli po Evropi, bil v Afriki in Aziji; pa nikjer nisem opazil v rimo-kat. cerkvenem oziru tolike revščine in toliko potreb, kakor tu; povsod so lepše, trdnje in dostojnije cerkve; kajti za one bolj daljne kraje se obilneje milodaruje. Istina je, tudi v Bosno za cerkvene stvari in naprave se je v kerščanski ljubezni iz stare Avstrije, tudi iz Slovenije, in izven Avstrije mnogo pomagalo in milodarilo; ipak mnogo je še potreba, najbolj potrebna je pa uboga banjalučka biskopija, tako, ako ne bolj, kakor marsikoji daljni misijonski kraj.

Kakor sem že omenil, v mestu Prjedoru in okolici bile ste samo dve mali bosanski družini rimo-katoliške; ni bilo cerkve, niti znamenja kerščansko rimo-katoliškega. Sedaj je nova, jako razprostrana župnija, v mestu in okolici mnogo katolikov in vedno se še množijo; nova cerkev je pozidana, ali dogotoviti in doveršiti je ne moremo; svečeniška hiša redovna nova, a ne še z vsem potrebnim oskerbljena. V tej novi župniji pridobljeno je veliko zemljiško, napravljena so za prvo nujno potrebo poslopja, za sirotnih dečkov vstav; zatoraj, ali ni to rimo-katoliški velepotreben misijon? Toda brez milodarne pripomoči kerščanske ljubezni smo kakor trudno plaveči čoln doplavljeni in obtičavši na nasipini ob kleteti; ne moremo z mesta dalje, ne vsega potrebnega doveršiti in spopolniti brez milodarne pomoči.

Došel je k nam v Brevičane gospod vladni vradnik, koji je čez vse carske in erarične šume in zemljišča; lepo smo mu postregli, vse sem mu razkazal in pojasnil dobrodelne vstanove namen; jako ga je veselilo in zanimalo. Na južni strani napravinega posestva se razprostira obširno zemljišče jako dobre zemlje, ki je erarična, tje do železnižne proge. Rekel sem vradniku: Pomozite, da se še ono erarično zemljišče južne strani pridobi in vteiesi dobrodelni napravi za sirotne dečke; onda bi toliko bilo, da bi se naprava v obilni meri in z mnogimi dečki mogla vzdrževati po pridnosti in delovanju velečast. oo. Trapistov. Bil je zelo za to vnét in pri dobri volji; šel je sam vse pregledat, dal mi je dobre svete in napotke. Napravili smo z v. č. Opatom prošnjo do vlade v Sarajevo. Od tam došlo bo vprašanje, navod

in povelje k onemu vradniku in upravitelju carskih šum in eraričnih zemljišč, on in tudi katarski predstojnik sta mi obljubila pomagati nam. Došli so tudi zbog tega sem v. č. o. Opat in so šli k onima vradnikoma prosit in to reč toplo priporočit, in tudi opatu sta obljubila vso pripomoč za pridobitvo onega zemljišča. Ako se to zgodi, onda bode tu jedna najboljih in največjih dobrodelnih naprav, veliko kerščansko rimo-katol. gojišče in učilišče sirotnih bosanskih dečkov. Rekel je pa, da nekoliko odkupnine, za jeden dunom, 10.000 □ metrov, bode treba dati. O, ko bi le še nekoliko pomočkov dohajalo, bi se tu dalo neizrečeno veliko pridobiti in storiti za kerščansko katoliško stvar v večo slavo Božjo, v blagor ubozega bližnjega, v zveličanje neumerlih duš. Te naprave bi v prihodnosti vse naše misijonsko delo tisučerno pospeševale, osobito kadar se dečki vzgoje v korenite, verte, odločne, pridne in živoverne rimo-katoliške može. Jaz sem brez groša; v. č. oče opat javkajo, ker imajo silne stroške; o velikem deževju jeseni omehčala se je bila zemlja in griček, kjer stoji v Marija-Zvezdi pivovarna, ki jim je donasala precej pomoči za deški vstav in druge dobrodelnosti očetov Trapistov; a zemlja se je usedla, tvornica pivovarne se većinoma razrušila, vsi oboki podrumov, kleti se porušili već tisuč gld. je škode. Zelijo torej in prosijo, naj še skrbim vsaj nekoliko za stroške, kar jih bode, ako se omenjeno zemljišče od vlade pridobi; in potem došli bodo bratje Trapisti in sami pravilno prevzeli napravo.

To so male novine iz jugoslovenske Bosne, v ta namen, da blagovolite vse te reči, potrebe in zadeve v molitvi pri najsv. daritvi priporočati Božji milosti, ktera naj bi naklonila še kaj pomoči. Celi Advent se je v cerkvi sv. Jožefa opravljala zornica in skupni sv. rožnivenec za dobrotnike in dobrotnice nove cerkve; v rožnovenški kapeli dobrodelne naprave pa se je molila večernica za dobrotnike te naprave.

Br. A. M.

Iz Rima. (Album zlatomašne cerkve sv. Joahima.) Mednarodna družba za spravno molitev v cerkvi sv. Joahima v Rimu je djanje, ktero želijo vsi narodi. Nadvodnik tega podjetja je Don Brugidou, in ta kleče pred oltarjem voši vsem in vsakemu srečne in blage božične praznike in prosi kacega darú za prestol sv. Rešnjega Telesa (evharistiški tron) v Rimu, to pa za splošno zopetno povzdigo božjih pravic Zveličarja Jezusa Kristusa v Zakramentu, katerega prostožidarji tako silno zaničujejo in zasramujejo. To ima biti kakor neprenehljiv protest zoper žaljenje pravic svetega Sedeža in kakor vroča prošnja za spreobrnjenje vseh tistih, kateri teptajo pravice katolikanov in redovništev.

Roma, Via Pompeo Magno 23.

Prosi se, naj vsi razširjajo ta voščila in prošnje do družbenikov in bogoljubnih svojih znancev.

Don Anton Brugidou bode dal na svitlo tudi Album, to je nekaj spominek, novoletnico ali koledar. Ta Album je bil S. Očetu predložen, ki so ga zelo pohvalili in dopadljivo sprejeli; tako so ga pohvalili mnogi slavni cerkveni knezi in kardinal-vikarij, nadškof v Parizu. Prodaja ga stavbeno vodstvo po 7 lir. Dobiček bode za cerkev sv. Joahima. Brez poštnih stroškov dobi iztis, kdor pošlje dar najmanj 25 lir. —

Vodnik tega podjetja naznanja, da glavni stavbeni vodja sam je pooblaščen podpisovati dopise, in ako kdorkoli kaj prejme s tem namenom, naj izroči vodniku z napisom: à M. l'abbé A. Brugidou — Via Pompeo Magno 23 — Rome. — M. comte Charles Galateri se šteje tudi k opravištvu in k stavbeni družbi.

Odglas zlatomašniški.

Premislik o zlati maši prečast. g. župnika Mateja Preželjna na Mali Šmaren v Mavčičah 1895.

O častitljivosti duhovskega stanú.

(Dalje.)

Še nadalje pravim: Zlatomašnik, častitljiva je bila tvoja služba celih 50 let. Ti si bil vojščak. Vojskoval se res nisi proti trumi sovražnikov s smodnikom, nisi jih streljal, z mečem pokončaval in preganjal; pa si vendar bil serčen vojščak, bojeval si se zoper dušne sovražnike, z ognjem božje besede; kakor nadangelj Mihael si zmagal tolikrat satana in osramotoval njegove tovarše, njegove sužnje in hlapce na zemlji, ki molimo po vsaki sv. maši, da bi jih sv. Mihael pahnil v peklenko brezno. Če je bila hujša hudobija in greh, večja je bila tvoja gorečnost za vse dobro. Kakor priden vertnar si zatiral ljuliko, osat in ternje, ter sadil v serca najlepše cvetlice čednosti, sejal pšenico dobrih del vsem, kateri so imeli dobro voljo ali jo dobili, ko so Te poslušali kot modrega učenika pravice in resnice. Bogu je dobro znano, koliko grešnikov si v pridigah pretresel, koliko jih v spovednici odvezal ter so postali beli kakor sneg, ko so bili morebiti rudeči od grehov kakor škerlat; koliko grešnih zavéz si razdjal, koliko krivic vpravil! To je zdaj pred svetom skrito, sodnji dan pa bo vse odkrito, pokazalo se bode, kako lepa, kako koristna, zveličavna in blažena je bila tvoja služba skozi 50 let, in kar ti jih bode do brotljivi Bog pridjal še nadalje.

V Betsajdi je o svojem času angelj stopil v vodo, in kedor je prvi v vodo puhtil, je bil ozdravljen, kakoršni koli je imel bolezen. Taka kópel, taka tónja za dušne bolezni pa je vsaka spovednica, in spovednik je angelj, ki vanjo stopi; toda ne le samo prvemu, kakor v Betsajdi, ki vanjo stopi; ampak vsim na duši bolnim, ki imajo le dobro voljo, se tu pomaga, da se ozdravijo. Ali ni tedaj ljubeznjiva ta dušna kopel, spovednica, — zakaj se je večkrat božite, morebiti včasih vse predolgo časa; ali ni častitljiva, dobrotna ta duhovna služba, v kateri prečast. gosp. naš zlatomašnik delajo že 50 let?

II. 1.) Preljubljene verniki in poslušavci, naj pa pri tej priložnosti omenim, da je lepa tudi vaša služba in vsak pošten stan je lep, ako ga človek prav spolnuje, in iz vsake poštene službe derži pot v sveti raj. Ločiti mora večkrat kristjan, kaj je lepše in kaj je boljše, kaj je lepo in kaj ni lepo. Lepše je n. pr. ob nedeljah in praznikih tudi popoldan iti h kerščanskemu nauku, kakor pa v senci polegati, ali pa v kaki nemarni družini čas začeti; ker v nedeljo je delo za dušo, ki je več kakor telo. Praviš morebiti: sem truden; toda saj tudi v delavnik, ko delaš za telo, si truden, pa vendar le še guliš in delaš, četudi si truden. Za dušo boš ob nedeljah in

praznikih menda saj toliko storil, kolikor za telesni počitek in potrebe? Sej imaš zdravo pamet in spoznaš, kaj ti je v korist, kaj pa v škodo!

2.) Lepše je mladeniču, sinu, hlapcu zvečer križ storiti, s starši rožni venec moliti in iti k počitku, da drugi dan zopet vesel in spočit k delu vstaneš, kakor pa da bi v noč okrog čevkal, ljudi z vriskanjem motil, druge s popivanjem pohujševal, z nemarnim petjem duhovnim pastirjem in pametnim ljudem bridkosti delal, Boga žalil in si težke kamne na vest nakladal, kar bi ti še pozna leta veselje kalilo in bridko starost delalo. Vse to in tako bi ne bilo samo nelepo, ampak tudi zelo pregrešno in nesreča za te. Ena najgerših napak pri tem je, ako se star človek hvali razuzdanosti svojih mladih let. Lepše pred Bogom in pred ljudmi pri deklicah in sploh pri mladini je, doma se držati in v častni deviški družbi Jezusu služiti, cerkev še posebej obiskati, ako je prilika, za svojo dušo bele lilije nedolžnosti saditi, ter Marijin dober otrok ostati, kakor pa s slabimi družčinami se pečati, grešna znanja delati, si dušo ogerditi, da se človek samega sebe sramuje, ne le samo pred Bogom, ampak morebiti še pred svetom poštenja ne več imeti. Sej ste bistre glave, mladenči in deklice, ali ni res tako? Izvolite si torej vselej to, kar je res lepo pred Bogom in pred ljudmi. Kaj je še lepše?

3.) Lepše je z živinico na paši ali pri delu in vožnji usmiljeno delati, — kakor jo presilovati, preobkladati s težo, nezdušno jo derviti, preklinjati, pretepati jo in terpinčiti kot trinog, kar mnogi v pijanosti počenjajo. „Pravični se tudi živinice usmili“, uči sv. Duh. Živinica tudi pozna, kdo z njo lepo in usmiljeno dela in dobrotnika z zaupljivim očesom pogleda. Tedaj tudi z živino, z živalimi nikar nikoli neusmiljeno ne delaj, če tudi ti včasih po svoji navadi kaj nagaja, v škodo sili itd. Pa je tudi lepše, z nedolžnim srcem, če prav v slabi obleki, drobnico pasti, ali na polju božji blagoslov ogledovati, kakor pa pod novošegnim čopastim (petelinovim) klobukom po vasi prevzetno in napihnjeno se šopiriti, ali pa kot ženska z repenčastimi pokrivali in v šumeči svili šumeti, zraven tega pa morebiti s smertnim grehom omadežano dušo imeti, da so angelji žalostni take uboge duše, bodi si možki ali ženska. Izvolite si torej vselej to, kar je res lepo in hvale vredno pred Bogom in pred poštenimi ljudmi!

4.) Kaj je še lepše? Ako naleti, kar se večkrat naméri, da nehvaležniki svoje duhovne pastirje žalijo, jim kljubujejo, hudo zoper nje govoré itd., je lepše, je tudi dolžnost, da se za duhovne in njih sveti stan potegneš in obrekovavce in objédavce pošteno zaverneš, kakor pa da bi s širokoustneži potegnil, z njimi klado vlekel in svojo dušo obložil s težkim grehom; zakaj „tistim se ne bo dobro godilo, zavoljo katerih duhovni žalujejo“, tako že star ljudski pregovor pravi. (Tega in takega ne govorim, kakor da bi bili vi, Mavčičani, taki, ker vaš gosp. zlatomašnik sami so mi rekli, da jim niste kljubovali, niste zopervali in nespodobno govorili zoper nje; temveč ste jih spoštovali, z njimi držali in jim radi v edinosti pomagali, kadar se je kaj delalo, napravljalo; zato tudi niso od vas silili na kaj boljšega; temveč so do starosti zlate maše pri vas ostali, in vi se danes z njimi vred zlate maše veselite. Omenil sem marsiktere napake, ker mnogi izmed vas gredo po svetu in na marsikaj zlasti dandanes naleté tu in tam,

kar je graje vredno, da taki vedó, kako se je obnašati ter jim je gledati, da si na svojo vest hudih grehov ne nakopujejo, temuč izvolijo vselej to, kar je lepo in pošteno.)

Presodite torej, kaj je lepo in lepše, kaj pa pregrešno in nespodobno, kaj pomaga v zveličanje, kaj pa pelje v pogubljenje. Bodi dosti o tem; rečem naj samo še eno: Ako imaš sinčka, katerega veseli v šolo hoditi in se učiti za duhovna, nikar mu ne brani, temuč podpiraj ga v tej dobri misli, ker vidiš tudi iz današnje slovesnosti, da je lepo in Bogu ljubo službo izvolil mladenič, kateri je stopil v duhovski stan. Velikokrat namreč sv. Duh mladega človeka kliče v duhovski stan, take dobre mladenče podpirati, je lepo, je Bogu prijetno delo.

(Konec nas!)

Protestant in lurška voda.

Katolišk duhoven sem, in dogodba, ki jo tu pripovedujem, se je nedavno dogodila na Angleškem.

Konj, ki bi me imel pripeljati na železnično postajo, se je na stermin cesti spodtikal in tako se je zgodilo, da sem vlak zamudil. To je bilo prav neprijetno, napel sem vse moči, kakor tudi voznik, da bi še o pravem času dospel na kolodvor, pa ravno da sem prišel na mesto, mi jo vlak pred nosom odpiha. Kaj naj storim? Čas pred odhodom drugega vlaka namenim porabiti za vsakdanje molitve; pa čakalnica ni bila ravno pripravna za to opravilo, zato grem rajši pod milo nebo. Kaj naj pa storim s steklenico lurške vode, katero sem imel seboj? Vratarju je ni bilo mogoče dati, da jo shrani, kar tam je pa tudi nisem hotel pustiti. Tedaj zapazim v kotu moža, kateremu je bilo videti, da misli nekaj ur še tukaj ostati. Stopim k njemu in ga prašam: „Ali ostanete še kaj časa tukaj?“

„Ostanem.“ Ta „ostanem“ je zgovoril tako počasi in v glasu, ki je jasno izražal: „kaj je pa tebi mār?“

„Do enajstih?“

„Da.“ Ta „da“ je zvenel še osornejše.

„Če bi jaz neko stvar tu pustil, ali bi pazili na njo?“

„Kakšno stvar?“

„E, nič posebnega, bode te vi tako dobri in jo varovali?“

„Je že prav; le pustite tukaj.“ odgovori z mer-mrajočim glasom. —

Ko sem odmolil brevir, kupim časnik, da bi ga bral tistih dvajset minut, katere sem imel še čakati.

Tu mi pravi neki glas, „poglej, poglej, kaj je s tvojo lurško vodo?“

Prav rad bi rekel, „ti presneta lurška voda,“ pa iz spoštovanja tega nisem rekel. Pa glas mi zopet pravi: „Poglej, kaj je s tvojo lurško vodo.“

In šel sem. Mož je sedel ravno tam, pa obraz si je pokrival z rokama in — jokal. „Oče,“ mi je naproti zaklical, „vse Vam povem.“

Na kaj tacega pa nisem bil pripravljen.

„Oče, vse Vam povem. Kakor vidite, sem že starček. Bil sem kerščen v katoliški cerkvi in sem se držal vere do enajstega leta. Tedaj zgubim svojo mater, oče pa so mi umerli že poprej. Prišel sem k nekemu mojstru; ta je pa bil protestant; in da mu

napravim veselje, postanem protestant še jaz. Pozneje se oženim s katoličanko, ktera me je neprestano nagovarjala, naj se povernem k svoji veri; pa do zdaj ni še nič opravila.

Ko ste Vi odšli, hotel sem odmašiti steklenico, ktero ste mi dali hraniti da bi pokusil pijačo, kakoršno pijó katoliški duhovni. Pa komaj sem imel požirek te vode v ustih, se silno spremenim; v prvem hipu sem sklenil postati zopet katoličan. Prosim, oče, spovejte me.“

Te besede so zvenele tako nenavadno, da sem mislil, da je mož v moji odsotnosti morda kaj drugega pil, kakor vodo, in zato sem se ga skušal znebiti: „Tu ni kraj in tudi ne čas misliti na tako važne reči. Vlak odide. Obiščite me v X.“

„Ne, oče, ampak zdaj-le. V X. ne morem priti; spovejte me zdaj precej... obljubim vam, da pridem v nedeljo s soprogo v cerkev.“

„Ali pa veste,“ ga vprašam, „odkod je tista voda?“

„Ne,“ odgovori.

„Voda je iz čudodelnega lurškega studenca.“

„Torej mi je skazala bl. Devica toliko milostij.“

Spovedal sem ga.

Tako poišče naša nebeška Mati svoje otroke ter jih kerščanstvu nazaj pripelje.

(„Echo der Annalen von Lourdes.“ 1. št. 1. 1896.)

Razgled po svetu.

Dunaj je prejel par novih ministrov: dr. Edv. Rittner je namesto Bilinskega postal finančni minister, in Guttenberg minister za železnice.

Sarajevo. (Nova cerkev.) Vrhbosna piše, da med vzhodnjim in zahodnjim krilom središnjega bosanskega semerišča je dozidana očitna cerkev, ktera je preteklo leto dospel pod krov in se bode v novem letu dalje dozidovala: Častiti oo. jezuiti si zdaj prizadevajo po notranjem jo vravnati. Zanašajo se pri tem na pomoč usmiljenih dobrotnikov. Potreba te cerkve je velika, ker prebivalstvo se množi dan na dan, in stoljna cerkev ima prostora komaj za navadne nedelje. Da je treba nove, je veselo znamenje, da katoličanstvo napreduje, česar je v resnici želeli; kake izvanredne pobožnosti in enaki poduki bi morebiti pospeševali misijon v Bosni.

Bulgarski knez Ferdinand je menda odrinil v Rim, da so posvetva s sv. Očetom zastran sina Borisa, ki ga je hotel dati prekerstiti.

V Rimu je revščina vedno večja; zdaj že vse be-rači, zlasti tudi gospôski izstradanci in terpini: Italija nova je tedaj vedno bolj svobodna! Ljudje, ki bi radi delali, ne dobijo dela; ljudje, ki bi radi prodajali, ne najdejo kupcev — vse zastaja. Neki odbor svetuje, naj se zopet prične veselo pustovanje; ali kdo bi veselo pustoval in šemaril, ko je lačen. Tudi tujcev bi zdaj radi, da bi jim denar nosili v Rim; toda katoličani pomnijo, kako so framasoni z njimi delali!

Rusko. V Jekaternioslavu je 21. t. m. gorelo gledišče; že kmalu v začetku so našli blizo 50 ožganih trupel. Kakoršni teatri, takošno varstvo Božje.

V Siciliji, Reggio di Calabria in Mesini, je bil 18. t. m. močen potres.

Italijani v bojih zoper bisince niso srečni. Kdo se bo temu čudil, ako se pomisli, kaj so doma počenjali zoper sv. Cerkev in papeža.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec prosinec (januar) 1896.

a) Glavni namen:

1400letno slavnostno praznovanje spreobrnitve Francoske h kerščanski veri.

b) Posebni nameni:

25. **Spreobrnitev sv. Pavla.** — Predborilci za kristjanko stvar. Neobhodno potrebni katoliški listi ter časniki v mnogih mestih.

26. **S. Polykarp.** — Škofje. Zatirani katoličani na Rusko-Poljskem. Hudo stiskani misijon Sambeški.

27. **S. Krisostom.** — Dar apostoljskega govornišva. Duhovni in obhajanci. Znanstveno podjetje.

28. **S. Karol Veliki.** — Edinost nemškega ljudstva v veri in pravičnosti. Brezbožni dobroživci. Mnoge žrtve vsled slabih časnikov in lukev.

29. **S. Frančišek Saleški.** — Rast pobožnosti do Serca Jezusov. Podelitev jako težavnih škofovskih služb. Pospeševatelj molitvenega apostoljstva.

30. **S. Adolfgunda.** — Popolnost ljubezni in edinost v samostanih. Pridobitev potrebnih zemljišč.

31. **Sv. Peter Nolanski.** — Afrikanški misijoni. Vse odpisane in ne še uslišane prošnje. Mesca januarja umerli ali v svečanu umirajoči, in tisti udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusove bratovščine.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. Oseba, da bi ji ji ljubi Bog na priprošnjo Marijinega prečistega serca, sv. Magdalene in svetnikov božjih dodelil razsvetljenje in spreobrnjenje. Uslišanje in zahvala se po Danici nanani. — Več dušnih in telesnih zadov naše hiše, in da bi vsi, kolikor nas je, večno zveličanje dosegli. — Za največjega grešnika na svetu, da bi se spreobrnil po milosti Jezusovih najgrozovitejših bolečin in britkosti na Križu in žalostne Matere Božje pod križem. — Na pameti zmešana oseba priporočena v molitev, da bi na priprošnje Naše ljube Gospé zdravje dosegla. — Mati priporoča svojega sina za razsvetljenje: zašel je v slabo družino in hud nered. — Neka žena razuzdanega moža priporoča za spreobrnjenje. — Bolna na roki za pomoč.

Zahvala in prošnja.

Dolgo časa bolna v želodecu sem hude bolečine terpela mnogo sem poskusila zdravil; toda skoraj brez uspeha. V svojih bolečinah sem se zatekla za zdravje k naši ljubi Gospej, Materi Božji vedne pomoči, ter obljubila, da bodem uslišanje razglasila po »Danici«. Hvala Bogu in Naši ljubi Gospej vedne pomoči, uslišana sem; kajti zdatno se mi je zboljšalo; priporočam se pa še v molitev, da bodem popolnoma ozdravela, ako je volja Božja. —

Priporočam vsim, ki so v kakoršnih koli stiskah, naj se za pomoč zaupljivi zatekajo k Materi Božji vedne pomoči, in pomagalo bo.

V Ljubljani, 20. januarja 1896

K. P.

vradnikova soproga.

Listek za raznoterosti.

Vabilo k zboru Salezijanskih sotrudnikov na praznik sv. Frančiška Saleškega dne 29. januarja 1896 v Ljubljani. Vspored: Pobožnosti v cerkvi sv. Jakoba: 1.) Ob 8 uri: Veni S. Spiritus!; govor slovesna sv. maša. 2.) Ob 5 uri podoldne slovesne pete litanije. Zborovanje v mali dvorani „Tonhalle“ na Kongresnem tergu: (Začetek ob 10. uri dopoldne.) 1.) Pozdrav. (Načelnik). 2.) Don Bosko. (Dr. J. Debevec.) 3.) Kaj je namen shoda salezijanskih sotrudnikov: (Stolni kanonik J. Flis.) 4.) Boskov način izgojevanja mladine. (Dr. J. Janežič. 5.) Poročilo o dosedanem delovanju v prosih družbe Salezijancev. (Načelnik.) 6.) Salezijanci in salezijanski sotrudniki in socijalna reforma. (Dr. J. E. Krek.) 7.) Razgovor o organizaciji salezijanskih sotrudnikov. (M. Mrak.) (Zglaševanje novih sotrudnikov pri salezijanskem načelniku). Načelnštvo Salezijanskih sotrudnikov.

Vabilo. Že jedno četertino stoletja preskrbljuje „Vrtec“ našo ljubo mladino z zdravo in tečno dušno hrano. Donašal ji je lepih povestic, katere tako rada čita in posluša, da si po njih blaži svoje nežno serce in širi svoje dušno obzorje; razkazoval ji je lepoto narave, opisovaje razne živali in rastline ter druge mičnosti stvarstva Božjega; prikupiti se je skušal z lepimi slikami; skrbel je za prijetno zabavo, dobro vedé, da mladosti doba je in bodi zlati čas radosti in veselja; osobito pa skrbno gojil one cvetke-krasotice, ki se jim pravi pesmice in ki tako zelo ugajajo mladostnemu nepopačenemu sercu. Kdor se zanima za naš „Vrtec“ in njegovo prilogo, se lahko prepriča, da mu zemljica ni še opešala, da se vrtnar in njegovi delavci še niso utrudili. Nikar torej ne bodi nobenemu prijatelju slovenske mladine žal za malo svotico, ki jo potrosi za tako plemenito mladinsko razvedrilo. — „Vrtec“ bode izhajal še dalje takisto kakor doslej. Cena listu s prilogo vred ostane dosedanja: 2 gld. 60 kr.; priloga „Angeljček“ se lahko naroča tudi posebej in stane na leto samo 60 kr. (Na 10 izvodov pod jednim zavitkom 1 po vrhu.) — Naročnina in vsi spisi, namenjeni „Vrtcu“ in „Angeljčku“, naj se pošiljajo z naslovom: Anton Kržič, c. kr. profesor v Ljubljani, sv. Petra cesta 76 (župnišče), ali pa krajše: Uredništvo Vrtčevo v Ljubljani. V Ljubljani se naročnina tudi lahko oddaje v „Katoliški Bukvarni.“

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo. Č. g. župnik Anton Zorman 10 gld. — Prav prijazno in pošteno »Cvetko — Antonovanje« na D. 14 gld. 80 kr. Preblage »Cvetke« in »Cvetkarje« z vsimi drugimi obrotniki naših pridnih dijakov naj za zameno ljubi Bog ohrani v najlepšem cvetu in sadu še mnogo let! — V. č. g. župnik Mat. Tavčar 10 gld. — Č. g. duhovni pastir Fr. Pokoren 2 gld.

(Drugi darovi prih.)

Pogovori. G. Fr. Muršič v Brežicah: »Danica« naročena za 1/2 leta (ostanek 80 kr. za dijaško mizo. Serčno pozdravljeni in hvala!)

Vr.